

Hilâfet Farzların Tâcıdır

Bugünlerde Receb ayı idrâk ediyoruz ki bu ay, H. 28 Raceb-il Ferd 1342 tarihinde Hilâfet'in yıkıldığı aydır. O günden beri, Müslümanların diyârı Halife'den, boyunları bey'attan ve beldeleri İslâm hükümlerinden yoksun kaldı. Hilâfet farzların tâcıdır diyoruz, çünkü;

1. İslâm Risâleti'nin tüm insanlara gelmiş bakımından, diğer risâletlerden farklılığı hususunda hiçbir mü'min ihtilafa düşmez. Allahu Te'alâ şöyle buyurmuştur: **"Biz Seni, müjdeci ve uyarıcı olarak bütün insanlardan başkası için göndermedik."** [Sebe 28] O, her zamana ve mekana uygundur ve sorunlar ne kadar değişirse değişsin, ne kadar çeşitlenirse çeşitlensin Kıyâmet Günü'ne kadar insanın tüm sorunlarına yönelik çözümler ihtivâ eder. Allah [Subhânehu ve Te'alâ] şöyle buyurmuştur: **"İşte bugün, Size Dîninizi kemâle erdirdim. Üzerinize olan nîmetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'a râzı oldum."** [el-Mâ'ide 3]

Kezâ İslâm, bir din ve hadârat olmasıyla da diğer ideolojilerden üstündür, insan vakıasına mutabık pratik vakıasıyla seçkindir ve teorik bir din olmayıp gereğince amel edilmek üzere indirilmiştir. Bu nedenle İslâm, sadece Akîdeyi ve çözümleri açıklayıcı fikirlerle sınırlandırılmaz. Bilakis, bu çözümleri uygulama keyfiyetini, Akîdeyi koruma keyfiyetini ve bu Akîdeyi âleme taşıma keyfiyetini de açıklamıştır. İşte onun metodu budur.

Metot, emîrler ve nehiyeler gibi şer'î hükümlerdir. Her ne kadar imânın farziyeti ve irtidadın (dinden dönmenin) nehyi fikirden olsa da mürtede yönelik muamele ve üzerine hükümlerin tatbik edilmesi metottandır. Nitekim Allah [Subhânehu ve Te'alâ], iffetli olmayı emrettiği, zinâdan nehyettiği, ferdî mülkiyetin korunmasını emrettiği, hırsızlıktan nehyettiği gibi namusu koruma keyfiyetini, zinâ edenin cezasını, yağmanın ve ihtilâsın hükümlerini ve hırsızlık haddini de açıklamıştır. İşte tüm bunlar, hiç sapmaksızın kendileriyle mukayyet olmanın farz olduğu şer'î hükümlerdir. Allah [Azze ve Celle] şöyle buyurmuştur: **فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ**

"Hayır! Rabbine and olsun ki onlar aralarında çıkan anlaşmazlıklarda Seni hakem kılıp içlerinden de bir sıkıntı duymaksızın verdiği hükme tam bir teslimiyet ile teslim olmadıkları sürece imân etmiş olmazlar." [en-Nisa 65] Ve şöyle buyurmuştur: **وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَىٰ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا** **"Allah ve Rasûlü, bir işe hükmettikleri zaman mü'min bir erkek ve mü'mine bir kadına kendi işlerinde artık seçme hakkı yoktur. Her kim Allah'a ve Rasûlü'ne isyan ederse apaçık bir sapıklıkla sapıtmış olur."** [el-Ahzâb 36]

Hâsâ Allah, infâz keyfiyetini beyân etmeksizin insanın sorunlarını çözmeye yönelik şer'î hükümler inzâl etmekten münezzehdir. Örneğin bize, zinâ etmeyiniz, hırsızlık yapmayınız ve içki içmeyiniz deyip de öylece bırakmaktan münezzehdir. Çünkü bu şekilde çözümler, vakıaya tatbik edilmesi imkansız teorik bir felsefeye dönüşür ki bu, küçük-büyük hiçbir şeyi bırakmaksızın insana her şeyi açıklayan ve beşere hevâdan ve akıldan çıkan hükümlerin hükmetmesine asla yer bırakmayan İslâm'ın tabiatına muhaliftir. Allahu Te'alâ şöyle buyurmuştur: **وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ** **"Kitâbı da Sana her şey için bir açıklama olarak indirdik."** [en-Nahl 89]

Kezâ Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurmuştur: **لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يَكُونَ هَوَاهُ تَبَعًا لِمَا جِئْتُ بِهِ** **"Sizden biri imân etmiş olmaz, tâ ki hevâsı getirdiklerime tâbi oluncaya kadar."** [el-Buhârî rivayet etti] Bizlere

İslâm ile hükmetmeyi emretmesi Allah'ın emirlerindendir ve İslâm'dan başkası ile hükmetmeyi nehyetmesi de Allah'ın nehiyelerindendir. Allahu Subhânehu şöyle buyurmuştur: **وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ**

"Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet ve onların hevâlarına uyma! Allah'ın Sana indirdiklerinin bir kısmından Seni saptırmalarından sakın! Eğer yüz çevirirlerse bil ki Allah bununla ancak, günâhlarının bir kısmını onların başına belâ etmek ister. Muhakkak ki insanların bir çoğu da zâten fâsıklardır." [el-Mâide 49] Bizlere bu hükmetmenin, uygulama keyfiyetini de açıklamıştır. Zira yönetime ilişkin olarak Hilâfet cihazlarının, Halife'ye bey'at şartlarının ve devletin cihazlarının detaylarının açıklandığı tafsîlî bir nizâmı şeriat kılmıştır ki o, **Hilâfet Nizâmı**'dır. [Bunu tafsîlî olarak, Hizb-ut Tahrir neşriyatlarından olan İslâm'da Yönetim Nizâmı ve Hilâfet Devleti'nin Cihâzları [Yönetimde ve İdârede] kitaplarında açıkladık] İşte bu, Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'e inzâl ettikleriyle hükmetme emrinin infâzına ilişkin İslâm'ın metodudur ve bu metot insanların, bir devlet dâhilinde Allah'ın Şeriatı'nı uygulamada kendilerine Allah'ın Kitâbı ve Nebisinin Sünneti üzere vekil olacak Halife'ye bey'at ettikleri Hilâfet Nizâmı'dır. Böylelikle Ümmet'in Akîdesini muhâfaza edecek, açık küfrün izhârını engelleyecek, farzları infâz edecek, haramları yasaklayacak, zekâtı

alacak, müstahak olanlara verecek, hadleri ikâme edecek, husumetleri fasledecek, insanların işlerini gözetecek, İslâm'ı bir risâlet olarak Dâvet ve Cihâd yoluyla tüm dünyaya taşıyacaktır. Böylece İslâm, insanlara tatbik edilmekle ve dünyaya taşınmakla yeryüzünde capcanlı ilerleyecektir. Bu ise, Hilâfet olmadan kesinlikle mümkün değildir. İşte bu nedenle Hilâfet, farzların tâcî olmuştur.

2. İnsan tabiatı gereği, içgüdülerinin ve uzvî ihtiyaçlarının doyurulmasına muhtaçtır. Bu doyurulma da muayyen bir tanzîme muhtaçtır. Aksi takdirde insan, mutsuzluk içerisinde mustarip bir halde yaşar. Oysa insan, bizzat kendisi için nizâm koyamaz. Çünkü eksiktir, acizdir ve başkasına muhtaçtır. Dolayısıyla bu nizâm, insanı ve insanla birlikte o içgüdülerini ve uzvî ihtiyaçları yaratan Yaratıcı'dan gelmelidir ki O, bu doyumun tanzîm keyfiyetini en iyi bilen Allah Subhânehu'dur. Allahu Te'alâ şöyle buyurmuştur: **أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ** **"Hiç yaratan bilmez mi? O, Latîf'tir, Habîr'dir."** [el-Mulk 14] Binaenaleyh Efendimiz Muhammed [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in risâleti, insanın içgüdülerinin ve uzvî ihtiyaçlarının doyumunun düzenlemesi amacıyla Yaratıcı tarafından inzâl edilmiş nizâmdır. Zira ibâdetlere mahsus bir nizâm kılınarak bu nizâm çerçevesinde tedeyyün içgüdüsünün doyumunu düzenlenmiş, içtimâî bir nizâm kılınarak bu nizâm çerçevesinde nevî içgüdüsünün doyumunu düzenlenmiş, iktisâdî ve siyâsî bir nizâm kılınarak bu nizâm çerçevesinde bekâ içgüdüsünün doyumunu düzenlenmiş, yiyeceklere ve içeceklerle ilişkin bir nizâm kılınarak bu nizâm çerçevesinde uzvî ihtiyaçların doyumunu düzenlenmiştir. Ancak bu nizâmlar ve hükümler, özet ve genel olarak okuduğumuz kitapların derinliklerinde kaldığı sürece insanın hayatını tanzîm etmekten uzak kalır. Tam aksine mutluluğa ve mutmainliğe götürecek doyumun gerçekleşmesi için bunların hayatta fiilen tatbik edilmesi kaçınılmazdır. Zira Allahu Te'alâ'nın şu kavli: **وَأَعِدُوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ** **"Onlara karşı gücünüz yettiğince kuvvetten ve (Cihâd için beslenen) savaş atlarından hazırlayın ki hem Allah'ın düşmanlarını, hem kendi düşmanlarınızı korkutasınız."** [el-Enfâl 60] Ve şu kavli: **وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا** **"Allah, alış verişini helal, fâizî haram kıldı."** [el-Bakara 275] Ve şu kavli: **وَلَا تَتَّبِعُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا وَلَأَمَةٌ مُؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ وَلَوْ أَعْجَبَتْكُمْ** **"İmân edinceye kadar müşrike kadınlarla evlenmeyin. Mü'mine bir câriye, velev hoşunuza gitse de müşrike bir kadından kesinlikle daha hayırlıdır."** [el-Bakara 221] Ve Allah'ın diğer hükümlerinin sonuçları, İslâm yönetime getirilmedikçe asla tezâhür edemez. İslâm ise, insanları bu hükümlerle mükellef kılacak ve bunlara muhâlefet eden herkesi cezalandıracak Hilâfet kurulmadıkça asla yönetime gelemes. Hilâfet'in kurulması ise Ümmet, Allah'ın hükümlerini infâz edecek ve içgüdülerin ve uzvî ihtiyaçların Allah'ın şeriatına göre doyurulması için insanların ilişkilerini bu hükümler esâsına göre tanzîm edecek Halife'ye -gönüllü ve muhayyer olarak- otoritesini bey'at yoluyla vermedikçe asla gerçekleşemez. Yine buradan da Hilâfet'in farzların tâcî olduğu ortaya çıkmaktadır.
3. Toplum açısından baktığımızda görürüz ki, toplumun yükselişi ve insanların huzuru, insanların maslahat olarak değerlendirdikleri şeylere, ilişkilerini düzenleyen nizâmlara ve insanlar nezdinde kanaatleri ve duyguları şekillendiren fikirlere dayanır. Dolayısıyla hem maslahatların yüksek olması, hem de nizâmların sahîh olması gerekir. Pratik vakıa ortaya koymuştur ki insan, kendisi için sahîh bir nizâm koymaya veya yüksek maslahatlar belirlemeye muktedir değildir. İnsan, hidâyetsiz bir şekilde bırakıldığında da kızları diri diri toprağa gömer, yol keser, taşta tapar, zîna eder ve nesebi helâk eder. Dolayısıyla Allah [Subhânehû ve Te'alâ] insana, yüksek maslahatları, aydın fikirleri ve yüce duyguları açıklayan Rabbânî bir nizâm göndermedikçe kerîm bir hayat yaşayamaz. Böylece insanı, kendisine faydalı olanlara irşâd eder, hayrı ve şerri, haseni ve kabihi belirler. Allahu Te'alâ şöyle buyurmuştur: **فَلَا تَضُرُّوهُم بِاللَّهِ** **"Allah'a asla emsâller (benzerler) göstermeyin. Şüphesiz Allah bilir, ama siz bilmezsiniz."** [en-Nahl 74] İşte şer'î nizâmın, insanların ilişkilerinde somutlaşmasına yönelik kendisine özgü bir metodu vardır ki o, Hilâfet'tir. Çünkü İslâm esâsına göre ilişkilerin tanzîm edilmesi, husumetlerin fasledilmesi ve maslahatların gözetilmesi, Allah'ın inzâl ettikleriyle hükmedilmedikçe mümkün olmaz. Bu da Hilâfet Nizâmı olmadıkça mümkün olmaz. el-Mustafâ [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in sîretini araştırdığımızda, Aleyhi's Salâtu ve's Selâm'ın, Mekke'de iken ne insanların maslahatlarını gözettiğini, ne husumetleri faslettiğini, ne orduyu teçhiz ettiğini, ne de envâ-i türde işkenceye maruz kaldıkları halde Ashâbı için bir şey yaptığını görürüz. Çünkü o zaman ne İslâm Mekke toplumunun nizâmı, ne de Rasûl [Sallallahu Aleyhi ve Sellem] yöneticisi idi. Ancak O, el-Medîne'de iktidarı teslim alır almaz insanlar arasında hükmetti, husumetleri fasletti, zekatı toplayıp dağıttı, hadleri ikâme etti, valiler atadı, elçileri karışladı, muahedeler yaptı, insanları Allah'ın indirdikleri siyâset etti ve maslahatlarını İslâm ile gözettti. Ebu Bekr, Umer, Usmân ve Alî [Radiyallahu Anhum Ecmaîn] bu şekilde O'na halef olarak Nübüvvet Metodu hattı üzerinde yürüdüler. Ümmet'in Akîdesini korudular, Kur'an'ı topladılar ve insanların gözetilmesinde en seçkin örnekler sergilediler. Toplumlari, İslâm esâsına göre siyâset ettiler, yüksek

maslahatlara, fikirlere ve duygulara sahip oldular ve insanlar, Allah'ın Dini'nin tatbikinin saadeti sayesinde mesut ve mutmain bir şekilde yaşadılar. Gerçekten farzların tâcî olan Hilâfet olmasaydı bunlar nasıl olurdu?

4. Hilâfet'in farzların tâcî olduğunu teyit eden hususlardan biri de Allahu [Subhânehu ve Te'alâ]'nın İslâm'ın tebliğini ve dünyaya taşınmasını emretmesidir. Bu da Rasûl [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in şîretinde gayet açıktır, nitekim şöyle buyurmuştur: *... يا عم، إنما أردتهم على كلمة واحدة تدن لهم بها العرب وتؤدي إليهم بها العجم الجزية.* **Ey Amca! Ben onlardan ancak öyle bir tek söz istiyorum ki sayesinde Araplar kendilerine boyun büklerler ve sayesinde Acemler (Arap olmayanlar) kendilerine cizye öderler.** Buna en keskin delil, İkinci Akabe Bey'atı'nın metninde geçer. Orada el-Abbâs ibn-u Nadlet-el Evsî şöyle diyordu: { على ما تقدمون عليه؟ إنما تقدمون على حرب الأحمر والأبيض وعلى حرب ملوك الدنيا **Ey el-Evs ve el-Hazrec topluluğu! Sizler ne yapmak üzere olduğunuzun farkında mısınız? Sizin yapmak üzere olduğunuz şey ancak, hem kıızıla ve beyaza savaş açmaktır, hem dünyanın krallarına savaş açmaktır.** O kadar ki bu, Harb Bey'atı diye adlandırılmıştır. İşte Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem], el-Medîne'de İslâmî yönetimin ikâmesinden sonra ve İslâmî Devlet'in yöneticisi olmasıyla birlikte, Rabbinin risâletini, el-Medîne sınırlarını aşarak Dâvet ve Cihâd yoluyla diğer milletlere ve ümmetlere taşımış, taşıdığı bu dâvet şöyle olmuştur: *فَادْعُهُمْ إِلَى ثَلَاثِ خِصَالٍ أَوْ خِلَالٍ فَأَتَيْتُهُنَّ مَا أَجَابُوكَ فَأَقْبِلْ مِنْهُنَّ وَكَفَّ عَنْهُنَّ، ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى الْإِسْلَامِ فَإِنْ أَجَابُوكَ فَأَقْبِلْ مِنْهُنَّ وَكَفَّ عَنْهُنَّ، ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى التَّحَوُّلِ مِنْ دَارِهِمْ إِلَى دَارِ الْمُهَاجِرِينَ وَأَخْبِرْهُمْ أَنَّهُمْ إِنْ فَعَلُوا ذَلِكَ فَلَهُمْ مَا لِلْمُهَاجِرِينَ وَعَلَيْهِمْ مَا عَلَى الْمُهَاجِرِينَ، فَإِنْ أَبَوْا أَنْ يَتَحَوَّلُوا مِنْهَا فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّهُمْ يَكُونُونَ كَأَعْرَابِ الْمُسْلِمِينَ يَجْرِي عَلَيْهِمْ حُكْمُ اللَّهِ الَّذِي يَجْرِي عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَكُونُ لَهُمْ فِي الْغَنِيمَةِ وَالْفَيْءِ شَيْءٌ إِلَّا أَنْ يَجَاهِدُوا مَعَ الْمُسْلِمِينَ، فَإِنْ هُمْ أَبَوْا فَاسْلُطْهُمْ الْجَزْيَةَ، فَإِنْ هُمْ أَجَابُوكَ فَأَقْبِلْ مِنْهُنَّ وَكَفَّ عَنْهُنَّ، فَإِنْ هُمْ أَبَوْا فَاسْتَعِزَّ بِاللَّهِ عَلَيْهِمْ وَقَاتِلْهُمْ* **Onları üç haslete yahut sıfata dâvet et. Bunlardan hangisinde sana icâbet ederlerse, onlardan kabul et ve artık onlardan elini çek! Sonra onları İslâm'a dâvet et, eğer sana icâbet ederlerse, onlardan kabul et ve artık onlardan elini çek! Sonra kendi dârlarından (beldelerinden) Dâr-ul Muhâcîrûn'a (Dâr-ul İslâm'a) ayrılmaya (hicrete) dâvet et ve onlara haber ver ki bunu yapmaları halinde muhâcîrlerin lehine olan onların da lehine olur, muhâcîrlerin aleyhine olan onların da aleyhine olur. Eğer oralardan (beldelerinden) ayrılmayı reddederlerse, onlara haber ver ki Müslüman A'râbîler (bedevîler) gibi olurlar; Mü'minler üzerine icrâ edilen Allah'ın hükmü onların da üzerine icrâ edilir, ama onların ğanîmette [savaş yoluyla düşmandan alınan mal] ve feyde [savaş olmadan düşmandan alınan mal] hiçbir hakkı olmaz, Müslümanlar ile birlikte Cihâd etmeleri müstesnâ. Eğer (böyle Müslüman olmayı) reddederlerse, onlardan cizye iste. Eğer sana icâbet ederlerse, onlardan kabul et ve artık onlardan elini çek! (Bunu da) reddederlerse, onlara karşı Allah'tan yardım iste ve onlarla savaş!"** [Sahîh-i Muslim] İslâm'ın Dâvet ve Cihâd yoluyla taşınması, Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in üzerinde seyrettiği metot ile Müslümanlara farzdır. Ancak bu, öncelikle İslâm'ın Müslümanların üzerine tatbik edilmesine ve İslâm'a yönelen insanların yönlerini çevireceği bir Dâr-ul İslâm'ın ikâmesine muhtaçtır. Bu da Hilâfet ikâme edilmedikçe mümkün olmaz. Ayrıca Ümmet'in enerjisinin ve azminin tek bir liderlik altında organize edilmesine muhtaçtır. Bu da İslâm'ı tatbik edecek, Dâvet ve Cihâd yoluyla Ümmet ile birlikte dünyaya taşıyacak bir Halife'ye bey'at edilmedikçe gerçekleşmez. Dolayısıyla buradan da Hilâfet, farzların tâcî olmaktadır. Üstelik bu ifâde, Müslümanlara hiç de yabancı bir ifâde değildir. Bilakis Ümmet'in muteber âlimleri, Hilâfet'in farzların tâcî olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Örneklerden sadece biri İmâm el-Mâverdî, "Edeb-ud Dunyâ ve'd Dîn" isimli kitabındaki ifadesidir: **"Sultân'ı zâil olup da hükümleri değiştirilmemiş ve âlâmetleri silinmeye yüz tutmamış bir dîn yoktur... Zîra sultânda, dîni korumak, onu savunmak ve onda arzuları uzaklaştırmak vardır... Bu iki açıdan, sultân'ı ile dînin korunması için zamanının sultân'ı olacak bir imâmın (halîfenin) ikâmesi ve bu sultân'ın dînin sünnetleri (metotları) ve hükümleri üzere yürürlükte olması farzdır."** İmâm İbn-u Hazm ise "el-Mahallâ" kitabında şöyle der: **"İmâmın (halîfenin) ölümünden sonra yeni imâm seçiminde üç günden fazla tereddüt etmek câiz değildir."** Yine "el-Fasl fî'l Mîle ve'n Nihal" kitabında da şöyle der: **"Aklî bir zaruret ve aksiyom olarak öğrendik ki Allah'ın insanlara, farz kıldığı hükümleri, bu cümleden mâliye, cezalar, kan (hükümleri), nikah (hükümleri), mazluma insaf ve kısas almaya ilişkin hükümleri ikâme etmeleri... bütün bunlar imâm (halife) olmadıkça asla mümkün olmaz."** Yine İmâm Ahmed ibn-u Hanbel, fitneyi şöyle tanımlar: **"Fitne, insanların işlerini yürütecek bir imâmın (halîfenin) bulunmadığı zamandır."** İmâm el-Gazâlî de şöyle der: **"Dîn ve Sultân ikiz kardeşler. Onun için denilmiştir ki dîn esâstır ve sultân muhâfızdır. (Sultânın) esâsı olmazsa yıkılır, gider. (Dînin) muhâfızı olmazsa, kaybolur, gider."** İmâm İbn-u Teymiyye ise "es-Siyâset-üş Şer'îyye" kitabında şöyle der: **"Bilinmelidir ki insanların velâyet-i emr'i (yöneticiliği) dînin en azîm farzlarından, hatta onsuz dîn kâim olmaz."**

Böylelikle Hilâfet'in niçin farzların tâcî olduğu ortaya çıkmaktadır. Çünkü Hilâfet kurulmadıkça Allah'ın hükümlerinin yeryüzünde bulunması imkânsızdır. O halde Hilâfet, Ümmet'in en öncelikli meselesi, hayat-memat meselesi olmalıdır. Zîra Hilâfet olmaksızın insanların hayatını, namusunu, malını, aklını ve şerefini

koruyan farzların hiçbirini icra edilemez. Hilâfet'ten başka kısâsı tatbîk edecek, malı güvence altına alacak, hırsızlığa mâni olacak ve namusları koruyacak kim vardır?! Kezâ Hilâfet'ten başka, Cihâd için hazırlık yapacak, orduyu harekete geçirecek, düşmanları korkutacak, Müslümanların izzetini koruyacak, kadınların, yaşlıların ve çocukların himâyesi için genel seferberlik ilân edecek olan kim vardır?! Bütün bunlar ölüm-kalım meselesi olduğuna göre Hilâfet, en üst önceliğe sahip başlıca hayâtî mesele olarak algılanmaya müstahaktır. Hilâfet'in hayâtî mesele addedilmesi gerektiğine dair deliller, Allah'ın Kerîm Kitâbı'ndan, Kerîm Rasûlü'nün Sünneti'nden ve Kerîm Sahâbenin icmâından derlenmiştir. Zîra Allah [Subhânehu ve Te'alâ] zikrettiğimiz pek çok âyetle İslâm ile hükmetmemizi emrederken Rasûlullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem] de pek çok kez Halîfe'ye bey'at etmemizi emretmiştir. İmâm Muslim, Nebî [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir: مَنْ خَلَعَ يَدًا مِنْ طَاعَةِ لِقَى اللَّهَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا حُجَّةَ لَهُ “Her kim itaatten elini çekerse, Kıyâmet Günü'nde lehine hiçbir delil bulunmaksızın Allahu Te'alâ'nın karşısına çıkar. Her kim de boynunda bey'at olmadan ölirse câhiliye ölümü ile ölmüş olur.” Sahâbe [Rıdvânullahi Aleyhim] ise Rasûl [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in irtihâli ardından bir Halîfe çıkarılması farızası üzerinde icmâ etmişlerdir. O kadar ki Rasûl [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in pak naaşını defnetmemişler, iki gece kefenlenmiş halde yatağında bırakıp Halîfe seçimi ile meşgul olmuşlardır.

Ey Müslümanlar! Müslümanlar için bir Halîfe'nin ikâmesini ihmâl etmek, en büyük mâsiyetlerden bir mâsiyettir. Çünkü bu, dinin hükümlerinin ikâmesinin, dahası İslâm'ın hayat sahasındaki varlığının kendisine bağlı olduğu İslâm'ın farzlarından en önemli bir farzın ikâmesini ihmâl etmektir. O takdirde Müslümanlar, kendileri için bir Halîfe'nin ikâmesini ihmâl etmekle hep birlikte büyük bir günah işlemiş olurlar. Eğer bu ihmâlkârlık üzerinde ittifak ederlerse, günah dünyanın her yerindeki her bir ferden üzerine terettüp eder.

Eğer bazı Müslümanlar, bir Halîfe'nin çıkarılması için çalışırlarken diğer bir kısmı çalışmazlarsa günah, Halîfe'nin ikâmesi için çalışanlardan düşer ve Halîfe'yi ikâme edinceye kadar diğerleri üzerinde farz olarak kalır. Çünkü bir farzın yerine getirilmesiyle meşgul olmak; yerine getirmek için uğraşıldığından ve yerine getirilmesini sağlamaya karşı duran engellerin kerih görülmesinden dolayı, vaktinde yerine getirilmemesinden ve hiç yerine getirilmemesinden kaynaklanan günahı düşürür. Bu farzı yerine getirmeye yönelik çalışma içinde çaba harcamayanlar ise, Halîfenin gitmesinin üzerinden üç gün geçtiği andan Halîfe yeniden seçilinceye kadar bu günahı boyunlarında taşırlar. Çünkü Allah onlara bir farzı emrettiği halde onlar bunu yerine getirmemişler, yerine getirilmesine yönelik çalışma içinde çaba da harcamamışlar, işte bunun için günaha müstahak olmuşlar, dolayısıyla dünyada ve Âhirette Allah'ın azâbına ve aşağılamasına müstahak olmuşlardır. Halîfenin ikâmesi yahut ikâmesine yönelik çalışmalar konusunda yerlerinde oturmalarından dolayı günaha müstahak olmaları, Müslümanın onu, yani Allah'ın emrettiği farzlardan herhangi bir farzı, hele ki sayesinde farzların uygulanabildiği ve dinin hükümlerinin ikâme edilebildiği, İslâm'ın konumunun yükseltilebildiği ve Allah'ın kelimesinin hem İslâm beldelerinde hem de dünyanın dört bir yanında en yüce haline getirilebildiği bir farzı terk etmesi halinde azâba müstahak olacağı hususunda açıkça görülmektedir.

Binâenaleyh Allah'ın, dinin ikâmesi için kendisine farz kıldığını yerine getirmede, yeryüzündeki hiçbir Müslümanın yerine oturmak hususunda özü, mazereti yoktur. Dikkat ediniz o, yeryüzünün Hilâfet'ten mahrum olduğu ve ne Allah'ın hurumâtının muhâfazası için Allah'ın hadlerini yerine getirildiği, ne dinin hükümlerinin yerine getirildiği, ne de Müslümanlar topluluğunun [لا إله إلا الله محمد رسول الله] râyesi altında toplanabildiği bir sırada Müslümanlar için bir Halîfenin ikâmesi için çalışmaktır. Muhakkak ki bu farz yerine getirilinceye kadar, yerine getirmekten geri kalmak hususunda İslâm'da hiçbir ruhsat yoktur. Allahu Te'alâ şöyle buyurmuştur: (24) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ “Ey imân edenler! Allah ve Rasûlu sizi, size hayat verene çağırduğunda icâbet edin. Bilin ki Allah kişi ile kalbi arasına girer ve siz muhakkak O'nun huzurunda toplanacaksınız. (24) İçinizden sadece zulmedenlere erişmekle kalmayacak bir fitneden sakının. Muhakkak ki Allah, İkâbî Şedîd olandır.” [el-Enfâl 24-25]

حزب التحرير
Hizb-ut Tahrir
Kuveyt Vilâyeti

H. 17 Raceb-il Ferd 1428
M. 20 Temmuz 2008